



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv**

**More, Henry**

**Avdomari, 1660**

Supplicio afficitur. n. 39.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38320**

mortem metu tangatur, quia nihil ultra esse existimet, quod aut timeri, aut expectari possit, id Christiani hominis non esse existimare, si Christi sibi merita proponat, in quibus securus quiescat, esse quidem illa fiducia nostræ spem unicam; cogitandum tamen Christum ipsum præmonuisse venturum se iudicem, & rationem ab omnibus, bonis atque malis, petiturum, à dextris oues, à sinistris hædos constituendos, & non fidem modò atque fiduciam, sed opera exigenda; Si de sunt bona, de malis factis pœnitendum. Hanc Christi primam vocem fuisse à deserto ieiunio, *Pœnitentiam agite, appropinquavit enim Regnum Cœlorum.* primam fuisse Apostolorum, interrogantibus Petrum Iudæis. *Quid faciemus? Pœnitentiam,* inquit, *agite.* Hæc mihi crede, ad optatissimam fiduciam certissima via est quando Christi meritis nostra coniungitur ipsius præceptis obedientia.) Non vanus fuit optimi viri conatus: Deo intus operante totum se latro penitusque tradit erudienti; dies reliquos institutioni, nox confitenti impenditur. Postero die, cum vterque duceretur, hic se à reliquis legregans reis qui se mitam occuparant, cratem vimineam, in qua Pater per luto fædos canales agebatur, ponere secutus est. Rogatus, quid ita faceret? Sequor, inquit, Patrem meum qui viam mihi salutis demonstravit: In fide enim quam ipse profitetur statui mori.) Tune, Inquiunt, Papiſta, furcifera? Et ille, fur fui, fateor, & latro, dum vester fui: Nunc verò miserante Deo, & hoc iuuante, factus Catholicus, pœnitentiam ago peccatorum cum vitæ æternæ spe firmiori.)

XX XIX. Vno igitur die consimili supplicio tres sublati sunt, vnus fidei præmijque confortes, *Oldcornus, Latro, & Rodolphus Oldcorni* famulus. Hic & *Ioannes Odoenus* (quem diximus) post decimum diem quo absconditi latuerant, vel inedia cogente prodierunt, vel spe ducti (vt aliàs quandoque accidit) quod pro Sacerdotibus comprehenderentur; sed nimis notus erat *Garnettus* vt aliena specie fallerentur obseruatores. Itaque *Rodolphus* eo solo nomine plexus est, quod Sacerdoti fuerat famulatus. Id quanto in beneficio posuerit, moriturus demonstravit; Nam vt primum *Oldcornus* scælæ gradum tetigit quò conscenderet, accedens *Rodolphus* impressit osculum vestigio, O me felicem, inquit, qui huic viro datus sum famulus; à quo ad rectè viuendum institutus tam beata morte finem viuendi facturus sum.) *Oldcorni* copore in quatuor partes, pro more, dissecto, illa in fossâ cum igne coniecta arsisse dicuntur ad dies sedecim, quot ferè annis is viuens ignem diuinum in eius Regionis hominibus propagare contenderat; Estque habitum prodigij loco, præsertim cum ijs diebus copiosa de Cœlo pluuia decidisset; septimo decimo die concurrantibus ex vicinis nudinis populis, multâ superiectâ terrâ flamma agrè compressa est. Narratur & aliud ad vtriusque (*Garnetti & Oldcorni*) illustrandam memoriam. Est ante Abingtonianas ædes atrium sat amplum muro circumpscriptum: Isthic postquam captiui duo deducti equos conscendissent, vestigium in quo illi postremum institerunt apparuit nouograminis generæ conuestitum, quale ante eum diem à nemine conspectum fuerat

Supplicio  
afficitur. 1  
7. Aprilis  
Anni 1606

Refert  
Gerardus  
ex Sacer-  
dote qui  
se vidisse  
diceret.

1606. fuerat: Neque temerè & nullo ordine conflurgens, sed quæd herbis in cumulum coëuntibus Coronæ Imperialis figuram imitabatur, & quanquam detectis vi & impressione irruentium latellitum valuis pateret cuiusuis generis animalibus aditus, cum cætera depalcerent, istud intactum relinquebant. Leuia sunt ista, & infirma, si rem spectes, possuntque variam habere interpretationem: Loquitur tamen Deus non infrequenter per huiusmodi leuia, quem admodum in Ionæ hedera, ac ficu infrugi, & ad altiora nos euocat; & sicut à Christo dictas parabolas aliter discipuli, alij aliter accipiebant, ita horum virorum innocentiam, & vitæ Sanctimoniam his iudiciis confirmari si quis existimet, minimè videtur redarguendus, cum à pristina Christi, & discipulorum in parabolis consuetudine non discedat.

Tesimundus, qui & Greenwayus & Philippus Beamundus.

X L. Tertius quem conspirationis non patefactæ fama afflauit, est *Owaldus Tesimundus*, dictus *Greenwayus*, & in partibus transmarinis, *Philippus Beaumontius*. Hunc etiam Septemtrio edidit & in humanioribus erudit. Annum deinde Septimum-decimum ætatis agens Romam profectus Philosophiæ in Anglicano vrbs Seminario operam dedit, & expleto triennio in Societatem est cooptatus, Idibus Aprilis, Anni octogesimo quarti Decursus Theologicis Messanæ Siciliæ, eâ in Ciuitate primùm tradendæ Philosophiæ admotus est, nondum Sacris initiatus; Tum etiam postea Panormi. Hinc in Angliam vocatus egregiam posuit operam complures annos in illis muneribus quæ illi Missioni sunt propria; Donec coniuratorum vnus, incertus equitatis tantæ causæ, consilij captandi gratiâ facinus aperuit in Sacramento. Anticeps consilij *Tesimundus*, quod hominem videret pertinacius quàm ipse cuperet, præconceptis à se adhærere rationibus, neque facillè melioribus locum dare, rogat vt liceat sibi *Garnettum* super ea re in Sacramento consulere. Datâ licentiâ consulit; & duos per arduo implicat negotio. Quidquid suaderent, quidquid intonarent, quidquid agerent, vel non omnino vellicio suadent; cum non esset idem omnibus scrupulus & dubitatio, plus locij valebant ad confirmandam, quàm hi ad reprimendam audaciam. Interim dum laboratur vt transmarinis literis & Pontificis summi mandato ab omni sanguinario conatu cessatio imperetur, facinus conceptum detegitur, proscribuntur rei, capiuntur, plectuntur: Notatur inrer cæteros ex nomine *Tesimundus*. In communi omnium trepidatione, in pertinaci perscrutatio importunitate, in non semper sat certa notorum fide, exigua spes cum esset latendi iubetur de nauis quâ posset mercede pacisci, & quærere trans mare per fugium. Lintrem fortuito nactus carne onustam porcina cõscendit tanquam eius curator mercimonij, & Caletum feliciter tenuit; Neque hic tamen à perquirentibus tutus proripuit se, Bononiamque diuertit Audomarum petiturus; quâ in ciuitate postquam aliquamdiu latuerat, in Italiam contendit superfuitque ad annum vsque huius sæculi trigessimum quintum, modò Romæ & in Sicilia studijs præiectus, modò Theologos in nostro Vallisoleti Seminario explicans, modo Florentiæ & Neapoli alijs muneribus adhibitus, vbi in senectute bona